

[Helle Degn]

udsættes for politiske overbud og panik; som ministeren også fastslår i sin redegørelse, er det stadig flere midler, som skal forvaltes. Derfor er den brede politiske opbakning så nødvendig.

Socialdemokratiet er fortsat af den opfattelse, at dansk ulandsbistand skal være fattigdomsorienteret; det er de fattigste befolkningsgrupper i de fattigste lande, som skal være Danmarks målgruppe. Vi mener til gengæld også, at vi ikke skal lade os helt dominere af de grænser, som fastsættes af landenes bruttonationalprodukt pr. indbygger. Vi mener, at der meget vel kan forekomme tilfælde, hvor der i ét land med et højere BNP end det, vi hidtil har accepteret, findes egentlige fattigdomslommer, hvor store befolkningsgrupper lever under forhold, der svarer til, hvad vi ser i de allerfattigste lande. Her må det være muligt at iværksætte danske projekter, gerne i samarbejde med frivillige organisationer.

Men jeg vil gerne sige til udenrigsministeren, at dette ikke skal bruges til at sprænge loftet på statslånsprojekter i en fattigdomslomme. Der skal være tale om en integreret fattigdomsorienteret bistand, men hvor der naturligvis kan indgå statslån, hvis det passer med projektet.

Gældsbyrden er ubetinget det største problem for udviklingslandene. Socialdemokratiet har været godt tilfreds med, at vi i forbindelse med debatten i 1983 ændrede lånene til bundne gaver for de dårligst stillede lande, de såkaldte LLDC-lande. Disse lande slap dermed for den gældsbyrde, som lånene ellers ville have påført dem.

Vi mener, at vi bør gå et skridt videre ad den vej, vi påbegyndte, og nu inddrage alle lavindkomstlandene under denne ordning. Dermed hjælper vi de lande, som vi særligt ønsker at bistå, i modsætning til hvis vi tog alle vores samarbejdslande med, hvorved vi dels ville gennemføre en omfordeling af bistand fra de dårligst stillede lande til de bedrestillede, dels komme i den situation, at vi indirekte kom til at hjælpe nogle af de banker, der måtte have penge i klemme.

Socialdemokratiet mener, at private folkelige organisationer skal deltage aktivt i dansk bistandsarbejde. Vi har med tilfredshed noteret os den udvikling, der er sket på dette område, og vi ser meget gerne, at den udvikling fortsætter. Det betyder ikke på nogen måde,

at der kan blive tale om en slags privatisering af ulandsbistanden; de folkelige organisationer repræsenterer jo ikke de holdninger, der er tale om, når regeringen i anden sammenhæng taler om privatisering.

Det har en værdi, at de frivillige organisationer kan nå befolkningsgrupper, som er vanskelige at nå gennem de store officielle projekter, ligesom det er en værdi i sig selv, at en lang række mennesker bliver personligt engageret i ulandsarbejdet.

Socialdemokratiet ser også gerne, at der stilles flere midler til rådighed for oplysningsarbejdet og forskningen i den danske bistand og forholdene i den tredje verden. Vi er opmærksom på, at der netop er gennemført en undersøgelse af oplysningsarbejdet, som viser, at der bør ske nogle korrektioner; mediesituationen har ændret sig drastisk i disse år, og det bør også afspejles i ulandsoplysningen.

Der er et par andre områder, jeg gerne vil sige lidt om af hensyn til udenrigsministeren. Den 7. november 1985 vedtog Folketinget en dagsorden, fremsat af Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, der bl.a. pålagde regeringen at forøge støtten til danske private organisationers bistandsarbejde i Mellemamerika og udvide den officielle økonomiske bistand til Nicaragua og udbygge handels-samkvetmet med landet. På trods af den dagsorden må vi konstatere, at den forøgelse af bistanden, som Danmark og de andre nordiske lande har gennemført, ikke har været nok til at modvirke den reduktion, der er sket af bistanden fra andre vesteuropæiske lande. Samtidig har USAs handelsboykot og contraernes krigsførelse bevirket, at BNP pr. indbygger, der ifølge Verdensbankens beregninger var på 850 dollars i 1985, formodentlig allerede nu ligger under den magiske 800-dollars grænse. Socialdemokratiet vil i næste folketingssamling fremsætte beslutningsforslag om øget dansk indsats i Nicaragua.

Vi mener også, at Danmark må øge bistanden til Nicaragua, selv om udenrigsministeren ligesom præsident Reagan ikke bryder sig så meget om styret. De folkelige organisationer kan ikke på trods af en forøget indsats klare det alene. Derfor må der gives Danida mulighed for at gå ind med egentlig projektbistand. Nicaragua kæmper i øjeblikket med ryggen mod muren – økonomien ødelægges